Instanţa de fond: Judecătoria Chişinău, sediul Rîşcani (jud. E. Bolocan)
Dosarul nr. 3r-1456/24 (2-24121169-02-3r-31122024)

D E C I Z I E

07 aprilie 2025 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:
Preşedintele completului, Sîrbu Victoria
judecătorul Dașchevici Grigore și Cașcaval Andrei
Judecătorii

examinând în ordine de recurs, recursul declarat de ***** împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 25 noiembrie 2024, adoptată în cauza în ordine de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată înaintată de ***** către Serviciul Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile,

C O N S T A T Ă:

Poziția instanței de fond:

La data de 25 octombrie 2024 ***** s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată către Serviciul Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, solicitând:

- Anularea Ordinului Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor din data de 09.07.2024 cu nr. 01-OC cu privire la efectuarea controlului;
- Anularea Raportului de control din data de 05.08.2024 cu nr. 02-RC;
- Anularea Raportului de control (corectat la data de 30.08.2024) din data de 30.08.2024 cu nr. 03-RC,
- Anularea Raportului din data de 30.08.2024 cu nr. 01-RO;
- Anularea Deciziei de control din data de 26.09.2024 cu nr. 02-D.

Concomitent cu înaintarea acțiunii, ***** a formulat o cerere de suspendare a executării a actului administrativ defavorabil contestat – decizia de control nr. 02-D din 26 septembrie 2024.

În motivarea solicitării privind suspendarea executării actului administrativ individual contestat, reclamanta a invocat că, menținerea executării deciziei de control poate cauza prejudicii grave reputației și activității profesionale a reclamantului, dat fiind faptul că măsurile impuse sunt excesive și disproporționate. Aceste prejudicii nu pot fi reparate ulterior dacă actul administrativ va fi executat înainte de soluționarea definitivă a litigiului.

În același context, reclamantul invocă existența suspiciunilor temeinice privind legalitatea actului administrativ emis de SPCSB, având în vedere că acesta nu respectă principiile legalității și proporționalității prevăzute în Codul administrativ. Actul a fost emis cu încălcarea procedurii legale de control și aplicând retroactiv cerințe care nu erau în vigoare la momentul autentificării tranzacției de către reclamant.

Astfel, reclamantul solicită suspendarea executării Deciziei de control nr. 02-D până la soluționarea definitivă a litigiului, pentru a preveni producerea unui prejudiciu grav și pentru a permite o analiză detaliată a legalității actului administrativ contestat.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 25 noiembrie 2024, s-a respins cererea înaintată de reclamant privind suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil, în cauza de contencios administrativă la acțiunea depusă de *****, persoană autorizată în calitate de notar, împotriva Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor privind anularea actelor administrative individuale defavorabile și alte pretenții subsecvente.

Solicitarea recurentului:

La data de 09 decembrie 2024, *****, a depus recurs asupra încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 25 noiembrie 2024, solicitând anularea încheierii primei instanțe, cu admiterea cererii.

La data de 31 decembrie 2024 cauza dată a fost repartizată judecătorului Sîrbu Victoria, membrii completului fiind judecătorii Dașchevici Grigore și Cașcaval Andrei.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de recurs a invocat că este nefondată încheierea primei instanțe, întrucât nu a fost efectuată o analiză completă şi corectă a argumentelor şi probelor prezentate.

Relevă că, instanța de fond nu a luat în considerare pe deplin prevederile art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, care permit suspendarea unui act administrativ dacă există suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea acestuia.

În speţă, Decizia de control din data de 26.09.2024 cu nr. 02-D, emisă de către SPCSB este un act administrativ individual, iar suspiciunile privind legalitatea sa sunt bine fundamentate, astfel cum se arată în următoarele deficiențe:

1. Lipsa unei motivări clare şi detaliate a Deciziei din data de 26.09.2024 cu nr. 02-D, contrar art. 31 alin. (1) Codul administrativ, decizia nu explică în mod clar cum presupusele încălcări constatate în Raportul de control justifică sancţiunea aplicată. Există o discrepanţă evidentă între constatările din Raportul de control din 05.08.2024, care nu evidenţiază probleme majore privind proveniența mijloacelor financiare şi concluziile Deciziei de control, care califică aceeaşi situaţie ca fiind o încălcare gravă. Această contradicţie generează suspiciuni privind imparţialitatea şi legalitatea actului.

2. Încălcarea dreptului la apărare. Reclamantei nu i s-a oferit posibilitatea de a formula obiecţii cu privire la toate faptele şi concluziile care au stat la baza Deciziei

de control, contrar art. 20 alin. (1) din Legea nr. 75/2020. Unele presupuse încălcări au fost introduse abia în Decizia de control şi nu au fost menţionate în Raportul de control.

Astfel, reclamanta nu a avut oportunitatea de a-şi apăra poziţia în mod adecvat, fapt ce reprezintă o încălcare a art. 24 Codul administrativ.

3. Temeiul legal al controlului este incert. În conformitate cu art. 9 alin. (2) din Legea nr. 75/2020, un control inopinat trebuie să fie justificat prin temeiuri clare şi explicite, menţionate în ordinul de control. În cazul de faţă – Ordinul SPCSB nr. 01-OC din 09.07.2024 nu conţine o explicaţie detaliată privind temeiul legal al iniţierii controlului, ceea ce contravine cerinţelor legale. Aceste lipsuri afectează valabilitatea întregii proceduri de control şi, implicit, a Deciziei de control.

4. Discrepanţe între actele emise în cadrul procedurii de control. Raportul de control din 05.08.2024 şi Decizia de control diferă semnificativ în ceea ce priveşte obiectul şi natura presupuselor încălcări. Spre exemplu, aspecte acceptate iniţial în Raport sunt ulterior reinterpretate ca fiind încălcări. Această inconsecvenţă ridică suspiciuni privind respectarea principiilor de legalitate şi proporţionalitate prevăzute de art. 29 din Codul administrativ.

5. Impunerea unor obligaţii disproporţionate. Decizia de control impune măsuri excesive şi disproporţionate în raport cu gravitatea pretinselor încălcări, contrar art. 31 alin. (2) Codul administrativ. În cazul de faţă – reclamanta a aplicat toate măsurile de precauţie rezonabile şi conforme cadrului legal în vigoare la momentul tranzacţiei. SPCSB solicită completări şi ajustări ulterioare ale documentaţiei, fără a ţine cont de faptul că obligaţiile impuse depăşesc atribuţiile unui notar, care nu are competenţe investigative similare organelor de control.

6. Aspectele de nelegalitate ale actelor contestate.

În ceea ce priveşte actele emise de SPCSB în cadrul procedurii de control, inclusiv Decizia nr. 02-D, acestea contravin principiului efectului neretroactiv al actelor normative, prevăzut de art. 7 alin. (1) Cod civil şi art. 73 alin. (3) Legea nr. 100/2017. Obligaţiile impuse retroactiv sunt neclare şi disproporţionate, încălcând art. 29 Cod administrativ.

Consideră că, prin ignorarea acestor deficienţe, instanţa de fond a omis să constate existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ contestat, ceea ce constituie un temei suficient pentru dispunerea suspendării executării Deciziei de control nr. 02-D, conform art. 172 alin. (2) lit, a) din Codul administrativ. Acest aspect este esenţial pentru a proteja reclamanta de prejudicii grave şi ireparabile, până la soluţionarea definitivă a litigiului.

Susține că, executarea actului administrativ contestat prejudiciază grav reputaţia profesională a reclamantei. Activitatea de notar este, prin definiţie, una care presupune credibilitate absolută şi încredere deplină din partea clienţilor, a organelor de reglementare şi a societăţii în general. Executarea deciziei de control nr. 02-D, care implică sancţionarea reclamantei, transmite un semnal public de neîncredere în

profesionalismul acesteia. Aceasta afectează imaginea profesională a reclamantei, periclitând relaţiile existente cu clienţii actuali şi reducând drastic şansele de a atrage noi clienţi.

Relevă că, actul administrativ contestat periclitează încrederea organelor de reglementare (ex. Camera Notarială, SPCSB), care pot percepe sancţiunea ca un indiciu al incapacităţii reclamantei de a respecta normele legale, afectând astfel colaborările viitoare.

Afirmă că, odată cu afectarea reputaţiei, reclamanta riscă pierderea clientelei şi, implicit, reducerea semnificativă a veniturilor din activitatea notarială. Dat fiind faptul că biroul notarial reprezintă sursa principală de venit, un astfel de prejudiciu financiar are consecinţe grave şi ireversibile, care nu pot fi compensate integral nici măcar printr-o eventuală hotărâre judecătorească favorabilă.

Invocă că, daunele cauzate reputaţiei sunt, prin natura lor, ireparabile. Chiar dacă Decizia de control ar fi anulată ulterior printr-o hotărâre judecătorească, această reabilitare formală nu va şterge impresiile negative formate anterior în rândul clienţilor şi al colegilor de breaslă, încrederea, odată pierdută, este extrem de dificil de recâştigat,

Consideră că, decizia contestată impune obligaţii excesive şi disproporţionate, care depăşesc limitele atribuţiilor unui notar. Aceasta creează o presiune suplimentară asupra reclamantei, afectându-i capacitatea de a-şi desfăşura activitatea cu încredere şi eficienţă în viitor. Acest efect negativ asupra moralului şi a profesionalismului nu poate fi cuantificat sau compensat.

Menționează recurenta că, reputaţia profesiei de notar este parte integrantă a încrederii publice în sistemul juridic. O sancţiune nejustificată aplicată unui notar poate genera confuzie şi neîncredere generalizată în rândul publicului, ceea ce contravine interesului public de a avea un sistem notarial credibil şi eficient. Pericolul iminent de producere a unor prejudicii ireparabile este evident în această cauză. Aceste prejudicii nu sunt doar de natură financiară, ci afectează esenţa activităţii profesionale a reclamantei şi reputaţia sa ca notar.

Astfel, instanţa de fond avea obligaţia de a dispune suspendarea executării Deciziei de control nr. 02-D, pentru a preveni consecinţele devastatoare care nu pot fi remediate ulterior, nici măcar printr-o hotărâre favorabilă pe fond.

Opinează că, decizia contestată nu oferă o fundamentare detaliată a sancţiunii aplicate, limitându-se la enunţuri generale şi omisiuni evidente. Printre altele – lipsa unei legături clare între presupusele fapte şl sancţiunile impuse, întrucât decizia nu explică în mod concret de ce măsurile aplicate sunt proporţionale cu încălcările presupuse și omiterea detaliilor necesare pentru a permite contestarea eficientă. Reclamanta nu a fost informată cu privire la anumite probe care au stat la baza Deciziei, iar justificările aduse în act sunt insuficient dezvoltate.

La data de 04 aprilie 2025, intimatul Serviciul Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor a depus referință asupra cererii de recurs declarat de către *****,

solicitînd respingerea recursului.

Verificarea termenului de declarare a recursului:

Conform art. 242 Cod administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

La caz, Colegiul atestă că încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 25 noiembrie 2024, a fost atacată de ***** la data de 09 decembrie 2024, din care considerent, Colegiul consideră că recursul declarat de ***** este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Studiind recursul declarat și materialele cauzei, Colegiul consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menţinerea încheierii instanţei de fond, reieşind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul.

Iar alin. (2)-(4) al aceluiași articol stabilesc că, (2) Instanţa competentă soluţionează recursul împotriva încheierilor judecătoreşti fără şedinţă de judecată. Dacă consideră necesar, instanţa competentă poate cita participanţii la proces. (3) Decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris. (4) După finalizarea procedurii de soluţionare a recursului împotriva încheierii judecătoreşti, dosarul judiciar se transmite instanţei competente în termen de 3 zile.

Conform art. 241 alin.(1), (3) Cod administrativ, (1) Încheierile primei instanţe şi ale instanţei de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărîre, în cazurile prevăzute de prezentul cod şi de alte legi. (3) Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, actele cauzei atestă că, prin decizia Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor nr. 02-D din 26.09.2024, s-a emis sancțiune sub formă de prescripție pentru încălcările prevăzute la art. 41 alin. (1) lit. c) și art. 57 alin. (1) lit. c) al Legii nr. 75/2020, notarului *****, cu acordarea termenului pentru remedierea deficienților constatate și abținerea de la repetarea acestora cu întreprinderea măsurilor stabilite. (f.d.86-101, vol. I)

Nefiind de acord cu decizia Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor nr. 02-D din 26.09.2024 și operațiunile administrative, ***** s-a adresat cu prezenta acțiune în ordine de contencios administrativ.

Concomitent, cu depunerea acțiunii, reclamanta ***** a solicitat suspendarea deciziei Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor nr. 02-D din

26.09.2024.

Prima instanță, prin încheierea din 25 noiembrie 2024, a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a executării actului administrativ înaintată de *****.

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 09 decembrie 2024, ***** a contestat-o cu recurs, invocând argumentele expuse mai sus.

Potrivit art.214 alin. (1) Codul administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanţei de judecată care examinează acţiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanţei de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual pînă la înaintarea acţiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluţionarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluţionat cererea de suspendare în termenul stabilit la art.172 alin.(3).

Conform art.172 Cod administrativ, (1) Daca un act administrativ individual defavorabil este contestat cu cerere prealabilă, autoritatea publică, din oficiu sau la cererea persoanei afectate, poate suspenda executarea lui pînă la finalizarea procedurii prealabile. (2) Motivele suspendării sînt: a) *existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.*

În acest sens, Completul judiciar conchide că, la dispunerea suspendării actelor administrative urmează a fi constatate obligatoriu existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

Atât cazul bine justificat, cât şi paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actelor administrative, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Cu referire la primul temei prevăzut de legislator – existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului defavorabil, Completul de judecată reţine că, prin noţiunea de suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, se înţeleg acele circumstanțe de fapt, care ar convinge judecătorul că, actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond şi se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

În privinţa acestei condiţii de suspendare a executării actelor administrative individual defavorabil, instanţa nu poate aprecia discreţionar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză, care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a analiza pe fond conținutul actelor administrative.

La caz, recurentul ***** a invocat potrivit cererii de suspendare raportat la prevederile art. 172 alin. (2) lit. a) Codul administrativ, faptul că actul administrativ contestat este lipsit de o motivare clară și detaliată, precum și conține discrepanțe față de raportul de control, în cadrul procedurii administrative i-a fost încălcat dreptul la apărare, iar operațiunea administrativă Ordinul SPCSB nr. 01-OC din 09.07.2024 nu conţine o explicaţie detaliată privind temeiul legal al iniţierii controlului, discrepanțele dintre raportul și decizia de control, impunerea unor obligații disproporționate, precum și nerespectarea de către autoritatea emitentă al principiului efectului neretroactiv al actelor normative.

Completul consideră că, cele invocate de către ***** nu pot fi reținute drept fondate de instanța de recurs, întrucât acestea urmează a fi analizate la etapa cercetării fondului cauzei, fiind prematură o expunere în această privință la etapa examinării chestiunii privind suspendarea executării actului administrativ, dat fiind faptul că la această fază al procesului, la momentul examinării chestiunii cu privire la suspendarea executării actului administrativ, instanța nu poate atinge chestiuni ce vizează legalitatea actului administrativ, precum ar fi lipsa de motivare al actului administrativ, aplicarea necorespunzătoare al legii de către autoritatea publică, proporționalitatea actului, or aceste dimensiuni vizează legalitatea materială al actului administrativ.

Totodată, Colegiul judiciar, efectuând o analiză sumară al actului administrativ contestat denotă că, acesta conține atât descrierea circumstanțelor de fapt, cât și se indică normele legale, care în opinia autorității publice au fost încălcate de reclamantă.

Deci, la etapa dată a procesului, fără a prejudicia fondul prezentei cauze, din studierea sumară a înscrisurilor în limita împuternicirilor acordate de legiuitor instanței de judecată la soluționarea chestiunii de suspendare a executării actului administrativ contestat, Colegiul judiciar nu a stabilit existența suspiciunilor serioase şi rezonabile privind legalitatea deciziei Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor nr. 02-D din 26.09.2024.

Or, actul administrativ se bucură de prezumţia de legalitate, de prezumţia de veridicitate şi prezumţia de autenticitate, de unde decurge principiul că actul administrativ este executoriu din oficiu (*executio ex officio*) şi imediat, el fiind însuşi titlul executoriu, fără a mai fi nevoie de învestirea lui cu formulă executorie, atât timp cât judecătorul nu a intervenit pentru a paraliza executarea sau pentru a-l anula.

Având în vedere că examinarea cererii de suspendare, nu presupune prejudecarea fondului litigiului, instanţa având numai posibilitatea de a efectua o cercetare sumară a aparenţei dreptului, în prezenta speţă în limitele necesare examinării cererii de suspendare, nu s-au constatat obiectiv suspiciuni serioase şi rezonabile privind ilegalitatea deciziei Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor nr. 02-D din 26.09.2024.

Prin urmare, Completul judiciar conchide că, cererea de suspendare a actului

administrativ contestat în cauză din acest motiv, nu își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

Astfel, reieșind din faptul că legiuitorul condiționează suspendarea actului administrativ contestat de existenţa unui caz bine justificat, cît şi a iminenţei producerii pagubei, întrucît eventual producerea unei pagube trebuie să fie o consecinţă directă a cazului bine justificat, instanța de recurs reține că, la caz, nu s-a confirmat necesitatea suspendării actului administrativ contestat, așa cum prin probele administrate, nu se justifică cazul de suspendare și nu denotă iminența producerii pagubei ca consecință directă a nesuspendării.

Cu referire la al doilea temei prevăzut de legislator, Completul specializat reţine că scopul aplicării acestui temei, este crearea unui climat favorabil executării unei eventuale hotărâri judecătoreşti. Astfel, pentru a fi dispusă suspendarea executării actului administrativ contestat, persoana vătămată trebuie să dovedească temeinicia solicitării, precum şi faptul că suspendarea are drept scop prevenirea unui prejudiciu ireparabil.

Instanța de recurs evidențiază că, prin cererea privind suspendarea executării deciziei Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor nr. 02-D din 26.09.2024, recurenta a invocat că pericolul producerii unor prejudicii ireparabile a fost reliefat inclusiv prin faptul că în urma emiterii actului administrativ contestat, reclamantei îi este afectată imaginea și reputația în calitate de notar, iar decizia contestată îi impune obligaţii excesive şi disproporţionate, care depăşesc limitele atribuţiilor unui notar, fapt ce-i afectează capacitatea de a-şi desfăşura activitatea cu încredere şi eficienţă în viitor.

Completul specializat în acest sens urmează să accentueze că, motivele invocate de ***** nu sunt plauzibile în vederea dispunerii suspendării actului administrativ, iar condițiile indicate în art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, care ar justifica suspendarea executării actului contestat nu sunt îndeplinite, întrucât paguba iminentă, precum şi ilegalitatea actului administrativ nu se prezumă, ci trebuie și dovedite de persoana lezată, prin probe concludente şi pertinente, or argumentele reclamantei în opinia instanței nu sunt suficiente în vederea justificării suspendării actului administrativ prin prisma art. 172 alin. (2) Codul administrativ, ci urmează a se efectua prin raportarea la probe concrete și convingătoare care să justifice aplicabilitatea unei atare măsuri.

Sub acest aspect, instanţa de recurs reţine că, în speță nu sunt întrunite nici prevederile art. 172 alin. (2) lit. b) Cod administrativ, or, contrar prevederilor art. 93 Cod administrativ, reclamantul nu a prezentat careva probe confirmative, care ar demonstra existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, va provoca prejudicii ireparabile reclamantei, astfel că instanța de judecată este în imposibilitate să dispună suspendarea actului administrativ numai în baza simplei invocări de către reclamant a prevederilor art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

Cu referire la alegațiile reclamantei-recurentă *****, corect a statuat prima instanță că din natura dispozițiilor Deciziei de control nr. 02-D din data de 26 septembrie 2024, în raport cu măsurile luate de autoritatea publică pârâtă în vederea respectării caracterului confidențial al procedurilor desfășurate, emiterii și comunicării actului administrativ *****, persoană autorizată în calitate de notar, se constată că nu există premise de a prejudicia activitatea notarială desfășurată și nemijlocit activitatea notarului *****.

În opinia instanței de recurs, solicitarea de suspendare a fost formulată fără a fi detaliată şi argumentată existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, iar trimiterea reclamantului la iminența unui risc de producere al unui prejudiciu ireparabil prin faptul că ar afecta reputația profesională al acesteia, Completul judiciar o califică drept una evazivă.

Astfel, elementul cu privire la iminența survenirii unui prejudiciu ireparabil nu a fost argumentat şi nici probat în regim suficient de obiectiv şi convingător, deşi sarcina probațiunii în acest sens revine nemijlocit reclamantei.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că, cererea de suspendare a actului administrativ contestat la caz din motivele invocate, nu își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

Or, din cererea înaintată nu sunt identificate, la această fază a procesului, niciunul din temeiurile de suspendare indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

Cu atât mai mult, reclamanta nu ține cont de faptul că, în cazul unei eventuale hotărâri favorabile, devin aplicabile prevederile art. 228 alin. (1) din Codul administrativ, în conformitate cu care, actul administrativ individual anulat în tot sau în parte de către instanța de judecată, nu produce efecte juridice, în totalitate sau în partea anulată, din momentul emiterii lui.

Prin urmare, în cazul emiterii unei hotărâri judecătorești favorabile, reclamanta va fi restabilită în drepturile încălcate, inclusiv având posibilitate să solicite compensarea prejudiciului cauzat prin actul nominalizat, în cazul în care va fi demonstrată existența prejudiciului, iar argumentele contrare cu privire la caracterul ireparabil al prejudiciului nu pot fi reținute, întrucât sunt lipsite de justificare, având caracter declarativ.

În acelaşi context, reiterînd, pe motivele de fapt şi de drept analizate mai sus – Completul judiciar reţine şi faptul că chiar dacă riscul este abstract, cererea cu privire la suspendarea acţiunii actului sesizat trebuie motivată convingător, nu prin simpla enumerare a unor valori fundamentale.

Şi aceasta deoarece, se poate recurge la asigurarea protecției provizorii în materie administrativă prin suspendarea efectului execuţional al actului administrativ, doar în condiţiile în care, reclamantul justifică pertinent şi concludent survenirea pagubelor iminente, ca urmare a punerii în executare a acestuia, prin analize concrete, probe exhaustive din conţinutul cărora să rezulte o atare concluzie, dar şi legătura de

cauzalitate directă a efectului execuţional al actului administrativ contestat raportat la pretinsele prejudicii survenite, caracterizate prin imposibilitatea în reparare, ori repararea acestora cu dificultate.

Completul de judecată reţine că, simpla invocare a unui fapt evident, atât timp cât autorul cererii nu argumentează caracterul ireparabil al riscului, nu reprezintă o motivare suficientă şi convingătoare pentru a suspenda actul administrativ.

Din considerentele menţionate şi având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt şi de drept, doveditoare a ilegalităţii încheierii contestate şi care ar duce la anularea acesteia, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat şi de a menţine încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 25 noiembrie 2024, ca întemeiată şi legală.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de *****.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 25 noiembrie 2024.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele şedinţei, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii: Dașchevici Grigore

Cașcaval Andrei